

KIS LAP

AZ ÉN FERKÓ BÁCSIM. (Lásd a 287. lapon.)

XXIV. kötet. 18. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. május 6-án.

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —
(Folytatás.)

MÁR vagy tiz napja mulhatott, hogy Dorka anyónak elküldtük a levelet. Akkoriban nem volt olyan gyors posta, vasut mint mai nap, tehát nem is vártunk rögtön választ. Azt is tudtam, hogy Dorka anyó maga nem tud írni, tehát meg kell kérnie valakit, hogy írja meg helyette a levelet; bizonyosan a jó öreg lelkészhez fordul e kéréssel, ez pedig nem ér rá mindig. Türelmesen vártam tehát; de a tizedik napon nagy örömemre megjött a levél. Azért örültem neki oly nagyon, mert gyanítottam, hogy ha Dorka anyó annyira siet a felelettel, hát valami fontos írni valójának kellett lenni. Gyorsan fölbontottam hát a levelet s Károlylyal együtt olvastuk. Csakugyan az öreg lelkész írta Dorka anyó nevében, elpanaszolta a szegény özvegy fájdalmát, azután pedig áttért az én dolgomra s itt így szólt Dorka anyó:

»A mi azt illeti, kedves fiam, hogy te most már nem találhatsz rá szüleidre, e miatt nem kell aggódnod. Jó szerencse, hogy mindjárt irtál nekem, mert én segíthetek a bajodon. Mikor itt jártál nálam látogatóban, akkor még semmit sem tudtam, mert az uram és az az idegen titkolóztak előttem. De András néhány nappal halála előtt levelet irt nekem s azt írta, hogy nagyon betegnek érzi magát, azt hiszi, meg fog halni s ha csakugyan ez történnék, hát kívánja, hogy én kapjam meg a jutalmat, melyet szüleid annak ígértek, a ki téged hozzájuk vezet. És hogy megtehessem, ha téged megtalállok, meg-

irta nekem, hogy ebben az egész dologban mindig ahhoz az ügyvédhez kell fordulni, a kit szüleid megbíztak fölkutatásoddal. A neve Roth Ferencz s Bécsben lakik a csillag-utcza 80-dik számú házban. Neki írj tehát és pár nap múlva bizonyosan ölelhetni fogod szerető szüleidet.«

Nem is olvashattam tovább, mert Károly, ki velem együtt olvasta a levelet, nagyott ugrott és ujjongva kiáltá:

— Induljunk! Még ma rögtön induljunk Bécsbe!

Szinte megzavarodva néztem rá.

— Induljunk? Talán jobb volna előbb levelet írni annak az ügyvédnek?

— Minek? Szerencsés szorgalmasak voltunk, van annyi pénzünk, hogy hamar Bécsbe juthatunk.

— Hajón igen olcsón lehet utazni, próbáltam.

— Igazad van. Így magunk is ott leszünk akkorra, mikor levelem oda érne. Véget ér valahára ez a kínos várakozás, bizonytalanság. Hála Istennek, csak hogy végre betelnek reményeim, látni fogom szüleimet!

Könyezve borultam Károly nyakába, de aztán eszembe jutott valami, a mi kissé zavarta örömemet. Károly észrevette és kérdezte, mi a bajom.

— Bajom nincs, csak nem igen tudok megérteni egy dolgot. Miért van bécsi ember megbizva azzal, hogy engem fölkutasson? Hiszen Bécs, ámbár nincs nagyon messze, mégis már nincs a mi országunkban? Sokat olvastam és hallottam róla.

— Az ám, ez furcsa, szólt Károly. De én gyanitom az okát.

— No's mit?

— Hát igen egyszerűen azt, hogy szüleid bizonyosan ott, vagy még messzebb laknak valahol és így alkalmasint nem magyarok.

— De hiszen akkor . . . akkor én . . .

— Akkor te sem vagy magyar. Hallottam, oda át németek vannak, talán te is az leszel. Talán bizony nem is örülsz már így szüleidnek?

— Oh, dehogy . . . de mégis jobb szerettem volna, ha ide valók . . . ha itt élhettem volna jövőre is, a hol azok élnek, kiket eddig ismertem, szerettem. Ki tudja, ha egyszer elszakadok innen, látom-e őket valaha? De legalább te velem maradsz.

— Ki tudja? Hátha szüleid nem egyeznek bele, hogy én is náluk legyek?

— Dehogy nem . . . majd elmondom én nekik, hogy mi nem élhetünk egymás nélkül. Szerencse, hogy egy kicsit tudunk németül, . . . mert különben beszélni sem tudnánk velök . . . ők bizonyosan nem tudnak magyarul.

Kissé bántott ez a gondolat, de hát hiába, ebbe bele kellett nyugodnom; fődolog az, hogy végre megszűnik árvaságom, bolyongásom; egy-két nap még és végre én is elmondhatom, mint annyi boldog gyermek, hogy van szerető atyám, anyám, otthon vagyok.

Legelőször is utána jártunk, elég-e csakugyan a pénzünk arra, hogy hajón Bécsig utazhassunk. Természetesen a lehető legolcsóbb helyen; beérjük, ha akárminő kis zugoçskát adnak is, csak utazhassunk.

— Tudod, Károly, biztatám hű barátomat, ez ugyanis az utolsó ilyen nyomorgásunk lesz. Holnap-holnapután szüleimmél

leszünk s akkor bőven helyreütjük mindazt a sok szenvedést és szomorúságot, melyen eddig átmentünk.

Nagy örömünkre azt tudtuk meg a hajónál, hogy pénzünk elég az utra, sőt valami kevés még marad is, úgy hogy koplalnunk sem kell. Kifizettük tehát a jó öreg asszonyt, kinél eddig hajlékunk volt s kevés holminkat összeszedve, Káplárral együtt hajóra szálltunk. A hajó nemso-kára megindult, — utban voltam haza, igazán haza, szüleim háza felé.

Alig birtam magammal. Majd ugrálni, majd sirni szerettem volna örömemben, néha pedig szinte hihetetlennek látszott, hogy ez csakugyan való. Én, a szegény, vándor komediás, a földönfutó, egy-két nap mulva gazdag urfi leszek . . . már utban vagyok, hogy az legyek!

A jót azonban hamar megszokja az ember és így lassacskán én is beleszoktam abba a gondolatba, hogy vége minden szenvedésnek, kezdődik a boldog, vidám élet. Ekkor aztán, mialatt Károlyal ott álltunk a hajó orrán és néztük, mikép szeli a vizet, el-eltanakodtunk, valjon kik lehetnek szüleim? Vannak-é testvéreim? Bécsben, abban a nagy városban laknak-e, vagy falun? Persze, hiába való volt ez a tanakodás, de egész örömem telt benne, ha úgy előre elképzeltem. El is voltam tökéelve, hogy nagyon, de nagyon szeretni fogok mindenkit, a kit csak előtalálok eddig ismeretlen családomban.

Másnap a dél már jól elmúlt, mikor közeledtünk Bécs felé. Már messziről láttuk a Szent István templom hatalmas tornyát; azt hittük, mindjárt ott leszünk, de biz'az még sokáig tartott. Máskor

érdekkel néztem volna az idegen tájat, a messzire látszó tornyokat, nagy épületeket, kíváncsi lettem volna a nagy városra melynek szépségéről már sokat hallottam. De most mindezzel nem törődtem, meredezhetett a Szent István-torony még olyan magasra, nem törődtem semmivel, csak a hajó kerekeit szerettem volna gyorsabban forgatni, hogy mentül hamarább érzünk oda.

Végre valahára mégis megérkeztünk, partra szálltunk s olyan boldog voltam, hogy nyakába borultam Károlynak és ujjongva kiáltám:

— Itt vagyunk, itt vagyunk! Talán még ma eljutunk szüleimhez! Siessünk!

— Az bajos lesz, felelé Károly nyugodtan. Nem siethetünk, mert nem ismerjük ezt az idegen várost. Legelőször is meg kell tudakolnunk, hogy hát voltaképp merre is induljunk? Hol lakik az az ügyvéd, a kihez megyünk?

Főlirtam volt nevét külön papirostra s odaadtam Károlynak. Olyan izgatott türelmetlen voltam, hogy egészen ő reá kellett magamat bíznom. Láttam, hogy az ő csendes, nyugodt természete most nagy hasznomra van. Ő pedig egy kis ideig szétnézegetett s mikor egy nyájas képű öreg urat pillantott meg, oda sietett hozzá, illedelmesen köszönt és felmutatva a lakezimet, kérdezte, mely irányba induljunk, hogy oda jussunk. Csak töredezzve tudtuk mindketten a német nyelvet, de annyira mégis tudtuk, hogy megértettek.

— Biz a jó messze van, fiaim, szól az öreg ur. Induljatok neki ennek a széles utcának s jobbra forduljatok a harmadik utcába. Mikor ennek a végére értek, majd kérdezősködjetek valakitől

újra, mert itt hiába magyarázgatnám, hányszor kell jobbra, aztán megint balra menetek. Találtok mindenütt embert a kiszívesen megmondja.

Megköszöntük szíveségét és neki indultunk. Ugy tettünk, miként az öreg nyájas úr tanácsolta, minduntalan kérdezősködtünk s így jutottunk utcáról-utcára, addig-addig, míg végre egy ember, a kitől kérdezősködtünk, azt felelte, hogy a legelső keresztutca az, melyet kerestünk. Már egy óránál tovább gyalogoltunk de nem éreztem a fáradságot, sőt annál inkább siettem, minél közelebb voltam a célhoz. Szívem hevesen dobogot, néha meg szinte reszkettem a nagy örömtől és izgatottságtól. Csakhamar befordultunk abba az utcába.

— Most már csak a ház-számot kell keresnünk, mondá Károly.

Már esteledett, de annyira még láttunk, hogy a kapuk fölött a számot elolvassuk.

— Itt van, ez az a ház, szól Károly. Nézd, itt ki is van írva a neve annak az ügyvédnek ezen a táblán. »Franz Roth Advokat.« A harmadik emeleten lakik.

Dobogó szívvel mentem föl a lépcsőn. A harmadik emeleten egy ajtó fölött megint olvashattuk az ügyvéd nevét. Károly az ajtó mellett függő csöngettyűhöz lépett és meghuzta.

Az ajtó csakhamar megnyilt s egy kis előszobán keresztül tágasabb teremre léptünk. Iroda lehetett, mert csupa íróasztal, könyves és leveles szekrény volt benne s az asztaloknál három vagy négy ember irogatott lámpásvilágnál. Annyira meg voltam zavarodva, hogy azt sem tudtam me-

lyikhez
roly mi
egyik ur
keresek
hogy én
nál kere

lyikhez forduljak, mit mondjak; de Károly minden habozás nélkül odalépett az egyik urhoz és röviden elmondta neki, kit keresek és ki vagyok. Mikor azt említette, hogy én vagyok az, a kít András gazdánál kerestek, akkor a többi irnokok is meg-

lepetve pillantottak fel, kíváncsian bámultak reánk; de aztán csak irtak tovább.

— A főnök ur itthon van, bevezetlek hozzá, szóló végre az, kít Károly megszólított. Jöjjetek!

(Folytatása következik.)

LÁTOGATÁS. (Lásd a 278. lapon.)

Látogatás.

(Képpel a 277. lapon.)

*SZERELMES Istenem, szörnyen megijedtem,
Midőn megértettem, hogy felkszel betegem;
Hamar is jöttünk ám, elhozott jó mamám,
És már most bajodat mondjad el Mariskám.*

*Bizony sápadika vagy és megnyjult arczoeskád,
S melletted, látom, egy nagy üveg orvosság,
Komoly az eseted, de hát nem veszélyes,
Meglásd mi hamar fogsz üdülni, te édes.*

*A te jó nagymamád ápolgat tégedet,
Visszakeríti ő az egészségedet,
S nem vetek én neki öt napot vagy hatot,
Talpra állsz — de csak úgy, ha szavát fogadod.*

BETÜREJTVÉNY.

— E 16 betüből álló sorból szerkeszettek egy 3 szavu mondatot. —

gsgszadzazorlaamA

A HIVATLAN VENDÉG.

— Állattörténetke. —

zr még eliensége sem foghatta rá, hogy Vidor barátságtalan kutya. Nem bizony, az már csakugyan nem volt, ámbátor persze néha-néha ő is megharagudott, ha valami nagyon nagy oka volt rá. De igazán komoly okának kellett lenni, mert azért például eszébe sem jutott megharagudni, mikor Lórika meg Andorka a fülét huzogatták, vagy az orrát fricskálták és más efféle semmikép sem kellemes dolgokat miveltek vele. Vidor nagyon jól tudta, hogy a gyermekek ezt csak játékból teszik, pajkos észszel nem is gondolnak arra, hogy a kutyácskának biz ez nem olyan mulatságos, mint nekik. No de viszont aztán adtak is neki nem egy jó falatot; mindennap újra meg újra meg-

győződhetett Vidor, hogy kis gazdái őt igazán szeretik. Ő is szerette hát őket, hű pajtásuk volt és nem haragudott apró esintalanságuk miatt.

— Gyermekek, hadd mulassanak! gondolá.

Az udvar egyik sarkában állt a Vidor házikója, jól kibélelve puha szalmával, sőt Lórika még egy ócska pokróczot is oda terített, hogy Vidornak puha fekvőhelye legyen. A házikó előtt pedig vályu feküdt s ebbe töltötték Vidornak az ebédjét. Mert néha lánczra volt kötve, nem mintha bántott volna valakit, hanem mert jártak a házhoz vendégek, gyermekek, kik félték a kutyától, bár Lórika és Andorka váltig mondogatták, hogy nem vét az a légynek sem. De meg az apa is úgy szerette, ha a kutya nem lábatlankodik mindenfelé, a szakácsné pedig különösen szerette, ha ebéd idején, mikor a konyhában mindenféle jó étel szerte feküdt az asztalokon, nem járt közel a kutya. Mert hiába, az a gyanakodó szakácsné mindig azt mondta, akár milyen derék állat Vidor, egyszer mégis csak kedve kerekedhetnék elcsenni a jó sültet s akkor az ebéd bizony fogyatékos volna.

Már ezt Lórika és Andorka sem szerették volna, mert a jó sültet ők is szívesen megették. Ezért tehát Vidor rendszeren ott ebédelt a maga házikója előtt. Mint okos kutya ő ezt különben nem is vette zokon, annál kevésbbé, mert a szakácsné mindig bőven gondoskodott róla, s a verebek, melyek ott közel csiripeltek, sőt a tyukok, kacsák és apró csibék is irigykedve nézték Vidor pompás lakomáit. Néha elég vakmerően oda is tolakodtak

és prób
valamit
nem tün
gással a
az csak

A

aztán
verebek
nak. Ez
ott esir
jára és
egy kis
megért
nekik i
egész
Vidor
a leveg
várták
fára és
ugatva

T

Vidor
még p
oda v
most a
beteg
Vidor
ron es
Valós
egy-k
haner
ról. E
gos á

oda v
töltö
nem
szire

és próbálgatták, nem csiphethének-e el valamit a jó lakomából; de már ezt Vidor nem türte nyugodtan és fenyegető morgással adta tudtul, hogy a mi az övé, hát az csak az övé és nem másé.

A tyukok, csibék nem is igen mertek aztán nagyon alkalmatlankodni, de a verebekkel sokszor meggyült a baja Vidornak. Ezek a gonosz és vakmerő kis kópék ott csiripeltek körülte, rászálltak házikójára és lesték, mikor csenhetnek el egy kis hulladékot. Semmikép sem akarták megérteni, hogy a mit Vidor kapott, abból nekik is ne volna joguk csipegetni. Néha egész seregestől fogták körül, úgy hogy Vidor boszuságában nagyot ugrott utánuk a levegőbe. Persze volt eszük, hogy nem várták meg, hanem felröppentek a közeli fára és a háztetőre, Vidor pedig mérgesen ugatva szaladgált végig az udvaron.

Történt azonban egy napon, hogy Vidor nem szaladgálhatott az udvaron, még pedig abból az egyszerű okból, mert oda volt lánczolva házikójába. Ez pedig most az egyszer azért történt, mert Lórika betegen feküdt s csöndre volt szüksége. Vidornak tehát nem volt szabad az udvaron csupa jó kedvében ugatva szaladgálni. Valóságos rab lett, mert most nemcsak egy-két órára kötötték meg, mint máskor, hanem egész nap nem mozdulhatott helyéről. Ez pedig bizony nem valami mulatságos állapot.

De még nagyobb boszuság is érte.

A szakácsné nem tudta, hogy Vidor oda van lánczolva és a szokott módon oda töltötte számára az ebédet a vályuba. Azt nem vette észre, hogy a vályu kissé megszire volt tolvaj a házikótól, olyan messzi-

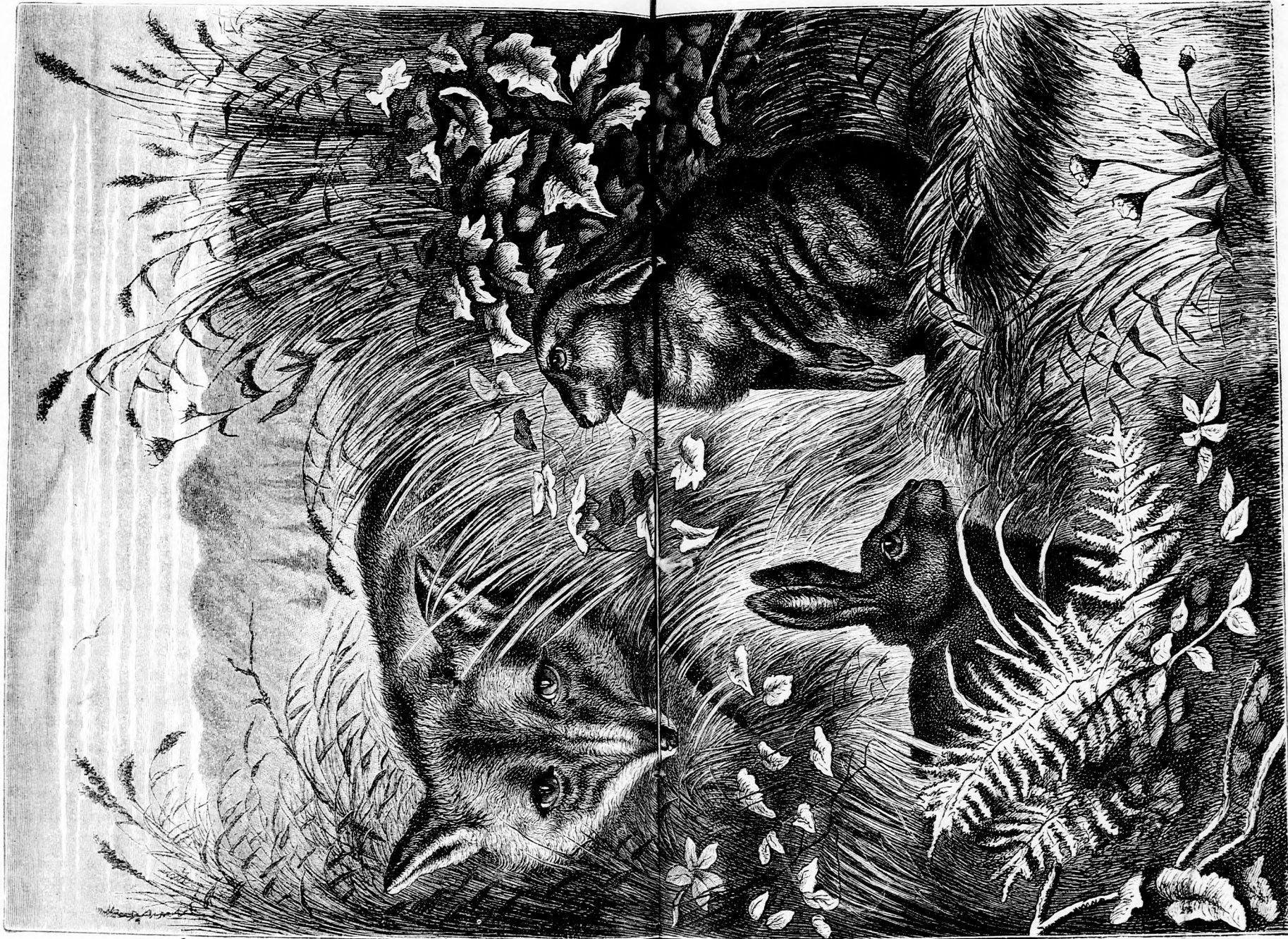
ről, hogy Vidor a láncz miatt semmikép sem érte el. A szakácsné nem várta meg, míg Vidor hozzáfog az evéshez, hanem mindjárt visszatért a konyhába, szegény Vidor pedig, ki nagy unalmában csak annál éhesebb volt, hiába próbált hozzájutni ebédjéhez: akárhogy feszítette a lánczot, akárhogy nyújtogatta is a nyakát és a nyelvét, épen csak a szélét érte a vályunak, csak a szagát érezte a jó ételnek, a mi még inkább elkésztette. És szerencsétlenségére senki sem járt az udvaron, hogy segítsen rajta.

Nem tudom, más mit csinált volna ilyen boszantó helyzetben, de Vidor azt tette, a mi épen a legbölcsebb volt: husan visszakullogott házikójába, összekuporodott és nagy bujában elaludt. Okosabban bizony én sem tudtam volna neki tanácsolni.

Szunyókált tehát csöndeskén, mig-nem egyszerre fölriadt álmából; igen, fölriadt, még pedig haragosan, a mit épen nem csodálhatni. Mert madár csiripelés és szárnyesattogás ébresztette föl s a mint kinézett házikója ajtaján, alig mert hinni saját szemének. Mert borzasztó volt az, a mit ott kint látott: ellenségei, azok a gonosz, vakmerő verebek javában lakmároztak az ő ebédjén és vigan csiripeltek, mintha csak gunyolni akarták volna, mintha tudták volna, hogy most nem férhet hozzájuk, nem üzheti el őket.

Néhányan már jól is laktak és szinte csufolkodva ugráltak a házikó ajtaja előtt, mintha ingerkedni akartak volna vele. Egyikök annyira elbizakodott, hogy gunyos csiripeléssel épen a házikó küszö-

(Folytatása a 282. lapon.)

VESZÉDELMES SZOMSZÉD. (Lásd a 287. lapon.)

(Folytatás a 279. laphoz.)

bére szökkent s onnan pislogott pajkosan Vidorra, — de csak egy pillanatig. Mert ez már mégis több volt, mint a mennyit a legjámorabb kutya elszenvedhet. Vidor villámgyorsan fel ugrott s a következő pillanatban a vakmerő kis veréb már ott volt a felbőszült kutya fogai közt. A többi verébb majd holtra ijedt és elröpült.

Vidor, fogai közt a verébbel, visszatért házikójába. A szerencsétlen veréb halálos rettegéssel gondolt arra, hogy Vidor bizonyosan nagyon éhes, mert hiszen nem ebédelt s most őt fogja megenni. És bizony nem tudom nem úgy történt volna-e, mert Vidor csakugyan éhes is volt, e mellett pedig haragos is. De épen ebben a pillanatban ért oda Andorka, ki meg akarta látogatni kedvenczét és vigasztalni fogságában. A jó kis fiu azonnal észrevette, hogy Vidor nem ette meg ebédjét és azt is látta, hogy a vályu nagyon messze van a házikótól. Közelebb tolta tehát és oda kiáltott a kutyának:

— Gyere elő Vidor, gyere kutyácskám! Nem érted el az ételt, ugy-e, éhes vagy! No egyél, szegény kutyácskám.

Vidor hátra dobta a szájában tartott verebet, mely félholtan terült el a házikó egyik sarkában. Aztán sietett ki Vidor ebédelni és olyan jóízűen falatozott, mintha három napig böjtölt volna. Mikor jól lakott, Andorka megsimogatta, játszott vele egy ideig, míg végre vissza kellett térnie a szobába, Vidor pedig szintén házikójába ment és lefeküdt.

A kis veréb pedig ezalatt még mindig ott feküdt, a hová Vidor dobta. Most már Vidor nem törődött vele, nem jutott

eszébe sem, hogy megegye, mert már jól lakott; lefeküdt az ajtó elé és szép csöndesen elszunyókált.

Mikor fölébredt, már nem is gondolt többé arra, a mi az imént történt s szinte csodálkozott, mikor félálmosan körülnézett és ott a sarokban egy kis verebet látott, még pedig szörnyű módon siralmas állapotban. Mert a kis veréb némiképen magához tért ugyan halálos ijedelméből, de csak ekkor érezte még igazán, mennyire tönkre van téve. Balszárnya összetört a Vidor hatalmas fogai közt s tehetetlenül csüggött le; lábai is sajogtak a kemény szoritástól s egész tollazata csufosan össze volt borzolva.

Mikor Vidor megpillantotta a verebet, lassan-lassan eszébe jutott, mi történt s most már csak nevetett a furcsa kis eseten. És ez szerencséje volt a veréb urfinak, mert ha valakinek jó kedve van, akkor már elmúlt a veszedelem, nem jut eszébe kegyetlenkedni. Vidor is csak ingerkedve mondá:

— Ahá, te még itt vagy? Épen jó; azt hiszem, már itt az ozsonna ideje.

A veréb majd elájult e borzasztó szavakra, azt hitte, most mindjárt bekapja Vidor és megeszi. De Vidor nem is gondolt ilyen borzasztóságra, már csak azért sem, mert egy csöppet sem volt éhes. Csak riasztgatta a fogoly verebet.

Estére elhozták vacsoráját, Vidor ismét jóízűen falatozott, egy két jó falatot bevitt a házikóba s ott rágódott rajta időtöltésül, végre pedig elnyújtózott és elaludt. A kis veréb sem tudott okosabbat tenni s bujában végre szintén elszenderült.

Hai
dog mad
kis veré
kezdte t
ki börtö
tud röp
mert Vi
küdt ke
keresztü
megprób
ledett,
álma vo
ma, má
fogaival
ez rémű

leg, ne l
maradj
ben meg

A s
alig lát
látta, h
marad s
megeszi

Er
kapott t
kiflijéb

Vidor l
zott, a
megint
kált. A
éhes vo
sarokb
kora da
küdt az

is, gon
F
tott a

Hajnal felé, mikor kint a többi boldog madarak vígan kezdtek zengedezni, a kis veréb is fölébredt és menekülésén kezdte törni a fejét. Igen, de hogy jusson ki börtönéből? Törött szárnyával nem tud röpködni, kimenni pedig nem lehet, mert Vidor ravaszul épen az ajtó elé fekküdt keresztbe, úgy rajta kellett volna keresztül mászni. A verebeeske mégis megpróbálta. Ovatosan, zajtalanul közelített, — ámde Vidornak nagyon éber álma volt; alighogy kissé zörrent a szalma, már fölnyitotta szemeit s hatalmas fogaival oda kapott a veréb felé, úgy hogy ez rémülten ugrott vissza a sarokba.

— Hallod-e, szólt Vidor fenyegetőleg, ne lábatlankodjál itt körültem, hanem maradj nyugodtan ott a sarokban, különben megeszlek.

A szegény veréb úgy meglapult, hogy alig látszott ki a szálmából. Most már látta, hogy nincs számára menekülés, fogva marad s ez a rettenetes kutya utóljára is megeszi, talán még ma reggelire.

Erre nem volt szükség, mert Vidor kapott reggelit és Andorka még a maga kiflijéből is dobott be neki. Reggeli után Vidor kiment a házikója elé s ott nyújtózott, a mennyire láncza engedte, aztán megint csak visszatért, lefeküdt és szunyókált. A szegény veréb pedig már nagyon éhes volt és mikor Vidor aludt, előbujt a sarokból, mert látta, hogy Vidor egy jókora darab kiflit nem evett meg, ott fekküdt az a szalmában.

— Ez nekem elég volna három napra is, gondolá a kis veréb.

Félénken jött elő s szerencsésen eljutott a kiflidarabhoz, csőrébe vette és visz-

szasietett vele a sarokba. Vidor nagyon jól látta ezt, mert azonnal fölébredt, a mint a veréb megmozdult; de nem bántotta.

— Hadd egyék az istenadta! gondoló. Ha veréb is, mégis csak kell ennie. Nekem az a kifli már úgy sem kell.

Igy folyt ez három napig.

A negyedik napon Lórika jobban lett, fölkel az ágyból s ekkor Vidor fogsága is megszűnt, eleresztették a lánczról, ismét szabadon járhatott az udvaron. És a mint elhagyta házikóját, a kis veréb is elmehegett végre.

De ezután történt csak igazán furcsa dolog. Ugy látszik, Vidor és a kis veréb az utolsó napokban egészen megbékültek, mert annyi bizonyos, hogy ezután a legjobb barátok voltak. A veréb gyakran meglátogatta Vidort s ez mindig szívesen látta, sőt még azt is megengedte, hogy vele együtt ebédeljen, pedig a többi verebeket most is mindig elkergette. És mikor ebéd után Vidor leheveredett, a veréb oda szállt a hátára s így szunyókálták szépecskén együtt, nagy multságára Lórikának és Andorkának, kik azután még sokáig tanui voltak a két jó pajtás barátságának.

KÉPREJTVÉNY.

AZ ANGYALOK HIDJA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Két képpel.)

ZÉR tavaszi nap volt, afféle igazi tavaszi nap, mikor a nap hol ragyogón süt, hol elrejtőzik egy hirtelen előbukkant felhő mögé s mosolygó napsugár helyett szapora eső hull a sétáló nyakába. Most éppen, a mint az a három ott a kertben sétált, derülten sütött a nap s a méhek vígan zümmögve szálldogáltak a nyíló virágok fölött, a három gyermek pedig éppen oly vígan szaladgált a kert utjain. Egyszerre Palika, a legidősebbik, örömmel kiáltott fel.

— Nézzétek, nézzétek, ott van az angyalok hidja!

— Hol? hol? kérde Fannika.

— Én isz atajom látni, én isz! kiáltá a kicsike Jenőcske.

— Láthatod, csak nézz föl az égre.

Az égen pedig ott, a hová Palika mutatott, gyönyörű szivárvány látszott, sokféle színekben pompásan ragyogva. A gyermekek oda gyűltek a kerítés mellé és gyönyörködő ámulattal nézték.

— Jaj de szép! Szólt aztán a hat éves Fannika. Valjon mi lehet az?

— Mondtam már, az angyalok hidja, felelt Palika, a ki már hét éves volt, tehát nagy legény, maholnap bizony már bajszos ember, csak éppen még egy kicsit várnia kellett rá.

A kis Jenőcske beírte anyyival, hogy az az angyalok hidja, de Fannika többet is kívánt tudni, mert hát nem értette világosan, hogy mi az.

— Oh, hát nem emlékszel, mit mesélt

multkor a dada? szólt Palika büszkén. Persze, ti leányok soha sem hallgattok figyelmesen. De én figyeltem és tudom, hogy mikor szivárvány látszik, akkor az égből angyalok jönnek le a földre. A szivárvány az ő hidjok s azon térnek vissza is. A ki oda talál, a hol a szivárvány a földet éri, az boldog, mert az szintén fölmehet az au-

gyalokkal egyenesen a mennyországba.

— Jaj Palika, akkor hát siessünk... nézd, a szivárvány éppen ott éri a földet a mező tulsó végén... nincs nagyon messze, mindjárt ott leszünk. Csak igaz legyen, a mit mondtál, akkor mindjárt eljutunk az angyalok közé.

— Hogy ne volna igaz! A dada mesélte, az pedig mind igaz, a mi mese.

— Akkor hát menjünk, hamar!

... GYÖNYÖRKÖDŐ ÁMULATTAL NÉZTÉK.

— I nőke.

Palika áttemelte szott. A ugyan le nem ütö Talpra u a magas kis Jenőcsken sok

— J áltá Jenőcskerre.

— Ne — J vesztette pójét.

Csak kis vité kéje el leasett. lett ál huzni, ni. Az szaladt sen ar szivárvány det ért sokára

laeska

J megfo eredt les ne sal ma molya hoz, s

— Én isz medet, én isz! kiáltott Jenőke.

Palika átugrott a kerítésen, Fannika átemelte Jenőcskét, aztán maga is átmászott. A tulsó oldalon nagyott pottyant ugyan le a földre, de szerencsére puha fűbe, nem ütötte megmagát valami nagyon. Talpra ugrott, aztán sebesen megindultak a magas fűben, oly sebesen, a mint csak a kis Jenőcske piczi lábai bírták. De közben sokféle apró baj érte őket.

— Jaj jaj! kiáltá Jenőcske egyszerre.

— No, mi a baj?

— Jenőcszte elvesztette a czipőjét.

Csakugyan, a kis vitéz czipőcskéje eloldózott és leesett. Meg kellett állni és felhuzni, jól megkötöni. Aztán megint szaladtak egyenesen arra, ahol a szívárvány a földet érte, de nem sokára meg Fannika állt meg.

— Nézzétek, nézzétek, egy kis nyulaeska! Jaj de szép! Fogjuk meg!

Jenőcskének nagy kedve lett volna megfogni a nyulaeskát s mindjárt meg is eredt utána, csakhogy az a hamis tapsifüles nem várta meg, hanem egy pár ugrással már messze járt. Palika pedig, ki komolyan el akart jutni az angyalok hidjához, szinte komolyan megharagudott, hogy

a kicsinyek holmi haszontalan nyulaeska kergetésével töltik a drága időt. Utána iramodott Jenőcskének, hogy vissza vezesse, de futás közben elesett, még pedig úgy, hogy a kezével éppen egy csalánbokorba kapott, mely ugyancsak megcsipte. Kicsi hija volt, hogy sirva nem fakadt; de eszébe jutott, hogy olyan nagy legénynek már nem illik sirni. Uralkodott tehát magán és tovább mentek.

Az az hogy csak mentek volna. Mert

épen ebben a pillanatban Fannika az orroszkája hegyéhez kapott és éppen azt tette Palika, de még a kis Jenőcske is. Az ám, és volt miért. Nagy esőcseppek hullottak az orrukra, és nemcsak az orrukra, de csakhamar sűrűn kezdett omlani a a sebes tavaszi zápor.

— Jaj Istenem, jaj Istenem! so-

pánkodott Fannika. Esik! És még csak kalapunk sincs!

— Nem baj no, biztatá Palika. Nézd, itt van egy sűrű bokor, ez alá buvunk, ott nem ázunk meg annyira.

Bebujtak a bokor alá, Jenőcskét maguk közé szoritották és elfödtek, hogy legalább ő ne ázzék meg annyira. Szerencsére az ijedség nagyobb volt, mint a veszedelem, mert két-három percz múlva

... KAKUKFÜVET SZEDEGETTEK.
(Lásd a 286 lapon.)

már elállt az eső. El ám, de a mint szét-
néztek, nem látták többé a szivárványt.

— Oh az a csunya eső! elkergette
az angyalkákat, elvitte a hidjokat, kiáltá
Fannika s már épen nagyon el akarta
magát busulni, mikor Palika büszke nyu-
galommal mondá:

— No persze! Ott van az most is,
nézd.

Csakugyan megint eltűnt a szivár-
vány. Csakhogy most már sokkal messzebb
látszott, egészen az erdő közepén.

Nagyon kell sietnünk, inté Palika
testvéreit. De én tudom az utat az erdőben.

Jó darabon mentek ismét s a mint
egy dombra fölkapaszkodtak, egy szegény
fiúval találkoztak, ki ott kakukfüvet szede-
getett. (Lásd a képet a 285. lapon.) Ugyan-
csak bámult mikor Palikát és testvéreit
ilyen messzelátta a háztól. Meg is kérdezte,
hol járnak itt? Palika pedig elmondta
neki, hova indultak.

— Jöjj velünk.

— Ugyan ne bolondozzanak. Hiszen
az csak mese, Pali urfi tudhatná. Nem
igazi hid az, nem is lehet tehát rátalálni
soha sem.

Fannika meghökkent, de Palika meg-
vetőleg nézett Pistikára.

— Ne hallgassatok rá, nem tud ő
semmit.

Ezzel tovább indultak s Pistika is
fölkerekedett és vigan füttyörészve haza-
ment.

Mentek tovább, mendégéltek, de
mind lassabban, mert a kis Jenőcske már
alig birt járni. De akár ölükben is vitték
volna tovább, ha más baj nem történik.
Egy kis szellő támadt, egészen szétűzte a

felhőket, az égbolt egészen kitisztult s a
mint a kis utasok egyszer ismét föl pillan-
tottak az égre, hát a szivárvány nem volt
sehol, — eltűnt. Palika és Fannika zavar-
tan, szomorúan bámultak egymásra, Jen-
őcske pedig panaszosan kiáltá:

— Jenőczte éhesz! Jenőczte nadon
fáradt!

Palika már nem volt többé büszke és
merész, hanem szinte szegyenkezve mondá:

— Legjobb lesz ... izé ... ideje
lesz haza mennünk ... már itt az oszonna
ideje.

Az bizony már el is mult, hazamenni
pedig nem volt olyan könnyű dolog. Na-
gyon messzire elkalandoztak s még Palika
is fáradt volt, Jenőcske meg kereken kije-
lentette, hogy ő egy tapodtat sem megy,
mert már fájnak a lábai. Ott maradni
mégsem lehetett. Nem maradt tehát más
hátra, mint ölbe venni a kicsikét. Hol
Palika, hol Fannika vitte, a kis tömzsi fiu
pedig ugyancsak nehéz volt. Mindunta-
lan le kellett ülniök megpihenni, a nagy
fáradtságtól homlokukról szakadt a veríték
s alig vánszorogtak, mikor estére végre
hazaértek, hol a mama már ugyancsak
aggódott miattuk.

El kellett mondaniok, hol jártak, mit
akartak. A mama mosolyogva hallgatta,
aztán így szólt:

— Mese után indultatok s csalfa
képet kergettetek. A szivárvány, melyet
lattatok, csak a nap és távoli eső színjá-
téka s amit róla a mese mond, hát az épen
csak mese. Szerencse, hogy bajba nem
jutottatok. Egy kis büntetést is érdemel-
nétek ti nagyobbak, mert tudjátok, hogy
engedélyem nélkül nem szabad olyan

messzire
lok mese
tok az ig
gyermek
hogy a g
szüleinek
ványt lát

A

A
Ö
N
F

F

E

K

M

D

N

S

E

E

S

M

S

M

L

C

I

messzire kalandoznotok s míg az angyalok mesebéli hidját kerestétek, elhagytátok az igazi utat, melyet az angyalok jó gyermekeknek mutatnak: ez pedig az, hogy a gyermek soha se tegyen olyat, a mi szüleinek nem kedves. Ha megint szivárványt láttok, erre gondoljatok.

Az én Ferkó bácsim.

(Képpel a czimlapon.)

AZT hiszitek kvaterkázó
Óreg urról szól az ének?
Nohát azt a bolondságot
Fiúk, lányok! ne higyétek.

Ferkó csakis nekem »bácsi«,
Egyéb halandónak »Feri«
Kis legényke, állát a szősz
Még egyhamar ki nem veri.

Dehogy veri! Senki olyat
Ne kívánjon szegénykétől;
'Sz hogy hat éves elmúlt, az is
Elég ilyen kis legénytől.

Hat éve, hogy megszületett
S ez volt első diadalma;
Második: hogy oly kerek lett,
S olyan piros, mint az alma.

No de Ferkó különben is,
Meg kell adni, helyre gyerek.
Csak az az egy nagy hibája,
Hogy a nyelve folyton pereg.

Hanem nála végre is tán
Ez a dolog nem nagy dolog,
Kicsi még az ő kis esze,
Nem beszélhet sok bolondot.

S akárki áll vele szóba
Mindég bátor a beszéde,
Mindegy neki akár a pap,
Akár király ő felsége.

Verekedni? Nem verekszik —
Legfelebb ha néha-néha:
És akkor sem a kisebbel,
Azt püföli a ki léha.

Megesik ám, hogy a bátyját
Eldöngeti, jól megrakja,
De kis öccsét bántalmazni
A viláért dehogy hagyja.

S látnátok őt mikor este
Meseszóra ülbe vészem,
S kicsi lelke egész hérvél
Hallgatózzik két szemében.

A mit akkor el-elmondok
Meg se hallod, meg se sejtod,
Oda nézz e két nagy szembe
Onnan aztán megfejtethed.

Mint mesében, e szemben is
Úgy változik az indulat,
Majd elborúl, könnye csordúl,
Majd kiderül, lángra gyulad,

Más örömen úgy megörvend!
Más ha búsul, búsong vele;
A zsarnokot eltiporná
Elnyomottért harcra kelne.

Mennyi érzés, mennyi élet
Van e szívben, e szemekben.
Ferkó bácsi! nos, ölelj meg,
Csókolj meg, én kis gyermekem.

VESZEDELMESES SZOMSZÉD.

(Képpel a 280—281. lapokon.)

Ferdő-mező kizöldült újra, a fák ismét lombosok, a fű magasra nő. Ki örülne ennek jobban, mint a szegény nyulacska. Ideje is, hogy kissé jobb napok jőjjenek, mert bizony télen nehéz a szegény tapsifüles élete. Nem vándorol el messze meleg országba, mint a madarak, nem is buvik el barlangba, oduba, mint a medve. mormota s több más állat, mely szunyókálva,

étlen is kibírja a hosszú telet. A nyulacska itt marad, nem is merül téli álomba, hanem dideregve jár-kel a fagyos, havas mezőn. A hideget még csak elviseli, mert van jó bundája; de már az éhség gyakran kínozza, kivált ha nagy a hó, kemény a fagy. Sehol sem talál semmi megehető fűvet s kénytelen a fák kemény kérgét rágni.

De most, hogy megint itt a tavasz, most aztán van bő lakoma. A fű oly magasra hajt, hogy el is bujhatni benne, ez pedig szintén jó, mert biz a szegény nyulacskának sok az ellensége: ember, kutya, farkas, róka üldözi, mindegyiknek fáj a foga a jó peccenyére.

A két öreg tapsifüles tehát, a mint az erdőből kísértált a mezőre, csak óvatosan lépegetett előre, körültekintve, nincs-e valami veszedelem. Sehol sem láttak ellenséget.

— Nincs semmi baj, mehetünk bátran, szólt az egyik.

— Menjünk oda ama bokor közelébe. Ott pompás füvecskét látok, olyan magas hogy a fejünk sem látszik ki belőle. Ott kényelmesen lakomázhatunk.

Csakugyan pompás helyeske volt s jókedvűen eszegettek, mikor egyszerre valami gyanus nesz hallatszott, még pedig egészen közelről, a bokor tulsó oldaláról. A nyulacska ijedten figyelt, mert hát hiába, a bátorsogot csak hiréből ismerték; de még mielőtt rá gondolhatták volna magukat a futásra, ravasz nyájas arczczal előbbukant a bokor mögül róka koma.

— Jó reggelt, kedves nyul barátim, mondá. Nagyon örvendek, hogy szomszédok lettünk. Én is ezt a bokrot választottam tanyának.

A nyulacska bizony egy csöppet sem örvendek, mert jól tudták, hogy a ravasz róka az ő ellenségek. De most mit mondjanak neki? Még megharagszik ha nem örvendenek a szomszédságnak. Ha pedig biznak benne, akkor közelebb jön s egyszerre csak nyakon csipi, megöli

egyiköket. Róka koma látta ezt s igyekezett közelebb jutni.

— Talán bizony félték tőlem? Ejnye ez már nem szép dolog. Fogjunk kezét, legyünk jó szomszédok.

De már erre a nyulacska, egyik, jobbra, másik balra, akkorát ugrottak, mintha szárnyuk lett volna; meg sem álltak jó darabon s róka koma látta, hogy nem érheti őket utól. Egy domb tetejéről pedig az egyik nyulacska aztán lekiáltotta hozzá:

— Ravasz szomszédnál még a nyíl ellenség is jobb. Jó étvágyat, róka koma, de peccenyét máshol keresz magadnak.

A „KIS LAP” XXIV. köt. 15-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Nagy Oroszi.”

Helyesen fejtették meg: Szabó Lajos, Friedmann Erzs, Oláh János, Halmágyi Fanni, Krémer Mariska és József, Dezsőffy Mariska, Karfunkel Szidi és Józika, Strausz Margit és Kornélia, Wimmerth Riezi, Steppinger, Lajos, Fligl József, Fillberger Mariska és Piroška, Ujházy Etelka, Heidlberg Sándor, Grausz Aladár és Róbert, Révy Laci, Mittelmann Adél és Árpád, Molecz Béla, Práger Malvina és Berta, Beszedits Ilona, Szántó Terka, Mészáros Irénke, Gherba Gusztáv, Weiner Pista.

Jótekonyság.

A bölcsőde javára adakoztak:

Steiner Rózsa 10 kr., Raisz Dezső 50 kr., Kronstein Zseni, Janka 20 kr. — A már eddig kimutatott 226 frt. 65 krral együtt 227 frt. 45 kr.

*

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Kronstein Matyi 10 kr., Liphay Marietta 1 frt., Schvartz Irma, Giza és Bella 2 frt., Koller Miczike 1 frt., Sátor Józsi 1 frt. — A már eddig kimutatott 179 frt. 7 kral együtt 184 frt. 17 kr., mely összeg a »Nemzet« ápril 30-ki számában ki van mutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**, Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1883. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat